

Creatorul vorbește

TEXTE-CHEIE: Geneza 1:27,28; 3:1-8,14-24; Luca 15:11-32;
Exodul 19:16-22; Ioan 10:27-30

Sabat după-amiază, 26 septembrie

De memorat:

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.”

Evrei 1:1,2

Tehnologia ne permite multora să ne vedem prietenii și rudele aflate departe. Deși acesta este un lucru bun, totuși este mult mai bine când îi întâlnim în persoană. Se întâmplă ceva special când ne adunăm, ne îmbrățișăm și vorbim față în față.

Săptămâna aceasta ne vom reaminti că oamenii au fost creați pentru o relație directă cu Creatorul lor. Păcatul însă a distrus această legătură strânsă. Pentru a o restabili, Dumnezeu a găsit modalități prin care să ne vorbească. Cea mai cunoscută este prin purtători de cuvânt aleși cu grijă, adică prin profeți, care ne fac cunoscute mesajele Sale. Acești profeți au adesea scriseri în Biblie, dar nu întotdeauna.

Planul suprem al lui Dumnezeu este să restaureze imaginea Sa în noi, pe care păcatul a distrus-o. În aceasta constă planul de salvare: restaurare, o restaurare care va fi deplină atunci când Dumnezeu va crea „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Până atunci, Dumnezeu continuă să ne vorbească și continuă să-Și folosească profeții pentru a face acest lucru.

Comunicarea în Eden

Dumnezeu a creat o lume frumoasă și în ea i-a așezat pe Adam și pe Eva, actul culminant al creației. Oamenii se deosebeau de toate ființele de pe pământ prin faptul că au fost creați „după chipul lui Dumnezeu” (Geneza 1:27) – lucru spus doar despre ei, nu și despre păsări, de exemplu, sau despre animale marine. Astfel ei trebuiau să-și atingă potențialul maxim din toate punctele de vedere, să experimenteze dragostea în toate formele ei și să umble în comuniune cu Dumnezeu Însuși.

Citim în Geneza 2:18-23 și faptul că Dumnezeu a creat-o pe Eva pentru Adam deoarece, așa cum a spus Dumnezeu, „nu este bine ca omul să fie singur” (Geneza 2:18). Așadar, chiar de la început, oamenii au fost creați ca ființe sociale. Sociologii de astăzi arată că interacțiunea umană are numeroase beneficii pentru bunăstarea noastră fizică și mintală, în timp ce singurătatea ucide. Deci este de înțeles de ce, după crearea Evei, Adam a exclamat: „Iată în sfârșit aceea care este os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi «femeie», pentru că a fost luată din om” (Geneza 2:23). Structura familială formată dintr-un bărbat și o femeie uniți prin căsătorie este prima instituție socială pe care Dumnezeu a creat-o pentru oameni, pentru ca aceștia să aibă parte de o relație și o comuniune deplină. Nu este de mirare că unul dintre obiectivele principale ale lui Satana a fost întotdeauna să distrugă dinamica fundamentală a familiei originale.

1. Potrivit celor afirmate în Geneza 1:27,28; 2:15-17 și 3:9, ce fel de comunicare exista între Dumnezeu și oameni în Eden?

Geneza 1:27,28

²⁷ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut.

²⁸ Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ.”

Geneza 2:15-17

¹⁵ Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească.

¹⁶ Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină,

¹⁷ dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Geneza 3:9

⁹ Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”

Adam și Eva se bucurau de o comuniune față în față cu Dumnezeu. Ca ființe inteligente, ei erau capabili să se întâlnească cu Dumnezeu și să asculte indicațiile Sale. Ca administratori ai minunatei grădini a lui Dumnezeu, progresau în cunoaștere și în abilități pe măsură ce îngrijeau flora și fauna. În fiecare zi petreceau și un timp special cu Dumnezeu „în răcoarea zilei” (Geneza 3:8). În mod deosebit ziua de Sabat – o parte esențială a actului creator al lui Dumnezeu – trebuia să fie un timp dedicat special comuniunii dintre Dumnezeu și copiii Săi (Geneza 2:2,3; Exodul 20:8-11). În acea zi primii noștri părinți aveau parte într-un mod special de dragostea și de grija lui Dumnezeu pentru ei.

Astăzi, la mii de ani distanță de Eden, ne este greu să ne imaginăm cum era înainte de păcat. Totuși, chiar și acum, cum ne amintește lumea naturală de creația originală a lui Dumnezeu?

Ascunderea de Dumnezeu

Pentru că este dragoste (1 Ioan 4:8), Dumnezeu nu avea să creeze oameni-roboti. Iubirea presupune libertatea de alegere. Pentru a putea iubi, Adam și Eva trebuiau să fie creați cu liber-arbitru. Altfel le-ar fi fost imposibil să ofere dragoste, dragoste adevărată. Ei aveau deci libertatea de a asculta sau nu de Creatorul lor. Realitatea acestei alegeri libere a fost ilustrată prin porunca de a nu mânca din pomul cunoașterii binelui și răului (vezi Geneza 2:15-17). De ce să fie avertizați să nu mănânce acel fruct, dacă nu ar fi avut libertatea de a-l mânca sau nu?

„Primii noștri părinți, deși creați sfinți, nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunătatea caracterului Său, precum și dreptatea cerințelor Sale, și, în deplină libertate și cunoștință de cauză, să asculte sau să nu asculte de El. [...] Fără libertatea de a alege, ascultarea [...] nu avea să fie voluntară, ci forțată” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 48, 49).

2. Compară Geneza 3:1-8 cu Ieremia 23:24 și Evrei 4:13! De ce au încercat Adam și Eva să se ascundă de Creatorul lor după ce au dat dovadă de neascultare?

Geneza 3:1-8

¹ Șarpele era mai șiret decât toate fiarele câmpului pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. El a zis femeii: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: ‘Să nu mâncați din toți pomii din grădină?’”

² Femeia a răspuns șarpelui: „Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină.

³ Dar, despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: ‘Să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.’”

⁴ Atunci, șarpele a zis femeii: „Hotărât că nu veți muri,

⁵ dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.”

⁶ Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea, și bărbatul a mâncat și el.

⁷ Atunci li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi din ele.

⁸ Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei, și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină.

Ieremia 23:24

²⁴ Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-l văd Eu?”, zice Domnul. „Nu umplu Eu cerurile și pământul?”, zice Domnul.

Evrei 4:13

¹³ Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem a face.

După conversația epică dintre șarpe (Satana) și Eva, primii noștri părinți au fost ispitiți să mănânce din pomul cunoașterii binelui și răului, lucru care le fusese interzis. Satana a folosit puterea cuvintelor, a emoțiilor și a ispitelor plăcute pentru a o convinge pe Eva, care apoi l-a convins pe Adam să acționeze împotriva poruncii divine. Eva a observat că pomul era „bun de mâncat”, „plăcut de privit” și „de dorit ca să deschidă cuiva mintea” (Geneza 3:6). Promisiunea lui Satana că aveau să fie „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5) a părut irezistibilă.

În realitate, Satana a spus minciuni și le-a ascuns consecințele neascultării. Imediat după neascultare li s-au „deschis” ochii și au văzut că erau „goi”. Haina de lumină a lui Dumnezeu (Psalmii 104:1,2), care reflecta „chipul” divin, dispăruse. Nu mai erau acoperiți de ceea ce le oferise Dumnezeu. Nu e de mirare că Adam și Eva s-au ascuns de Creatorul lor (ca și cum cineva chiar s-ar putea ascunde de Dumnezeu). Au încercat să se ascundă pentru că păcatul ne face să ne simțim vinovați și, în vinovăția noastră, vrem să fugim de prezența lui Dumnezeu.

Ce formă a luat în viața ta rușinea și încercarea de a te ascunde de Dumnezeu după ce ai păcătuțit?

Dumnezeu caută omenirea

Putem vedea din Geneza 3:9,10 că Dumnezeu a luat inițiativa de a-Și căuta copiii căzuți. Întrebarea „Unde ești?” era retorică, deoarece Dumnezeu știa ce făcuseră Adam și Eva și unde se aflau. Totuși păcatul a întrerupt comunicarea obișnuită dintre El și primul cuplu uman. Grija imediată a lui Dumnezeu a fost să restaureze comunicarea cu copiii Săi, să îi întâlnească și să le dea speranță. De fapt verbul ebraic *qara*, „a chema”, din Geneza 3:9, exprimă adesea apelul lui Dumnezeu la restabilirea comunicării cu poporul Său.

3. Cum reflectă parabola din Luca 15:11-32 ce s-a întâmplat în Geneza 3:9,10?

Luca 15:11-32

¹¹ El a mai zis: „Un om avea doi fii.

¹² Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: ‘Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine.’ Și tatăl le-a împărțit averea.

¹³ Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată.

¹⁴ După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea, și el a început să ducă lipsă.

¹⁵ Atunci, s-a dus și s-a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimis pe ogoarele lui să-i păzească porcii.

¹⁶ Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le dădea nimeni.

¹⁷ Și-a venit în fire și a zis: ‘Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâine, iar eu mor de foame aici!’

¹⁸ Mă voi scula, mă voi duce la tatăl meu și-i voi zice: «Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta

¹⁹ și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi.»’

²⁰ Și s-a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s-a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

²¹ Fiul i-a zis: ‘Tată, am păcătuțit împotriva cerului și împotriva ta, nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău.’

²² Dar tatăl a zis robilor săi: ‘Aduceți repede haina cea mai bună și îmbrăcați-l cu ea; puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare.

- ²³ Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l. Să mâncăm și să ne veselim,
²⁴ căci acest fiu al meu era mort și a înviat; era pierdut și a fost găsit.’
Și au început să se veselească.
²⁵ Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit și s-a apropiat de casă,
a auzit muzică și jocuri.
²⁶ A chemat pe unul din robi și a început să-l întrebe ce este.
²⁷ Robul acela i-a răspuns: ‘Fratele tău a venit înapoi și tatăl tău a
tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine.’
²⁸ El s-a întărit de mânie și nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieșit
afară și l-a rugat să intre.
²⁹ Dar el, drept răspuns, a zis tatălui său: ‘Iată, eu îți slujesc ca un rob
de atâția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca și mie niciodată nu
mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei;
³⁰ iar când a venit acest fiu al tău, care ți-a mâncat averea cu femeile
desfrânate, i-ai tăiat vițelul cel îngrășat.’
³¹ Fiule, i-a zis tatăl, tu întotdeauna ești cu mine și tot ce am eu este
al tău.
³² Dar trebuia să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al
tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit.’”

Geneza 3:9,10

- ⁹ Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om și i-a zis: „Unde ești?”
¹⁰ El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică,
pentru că eram gol, și m-am ascuns.”

Faptul că Dumnezeu i-a căutat pe Adam și pe Eva dezvăluie iubirea Sa necondiționată pentru copiii Săi. Dumnezeu nu renunță niciodată la noi (vezi Luca 15). El face eforturi mari pentru a restabili părtășia cu noi, chiar și atunci când ne ascundem. Înainte de răstignirea Sa, când Petru L-a renegat de trei ori, Hristos „S-a întors și S-a uitat” la el (Luca 22:61). Chiar și fără cuvinte, El „i-a vorbit” lui Petru și a căutat să comunice cu prietenul Său rătăcit.

Observă în Geneza 3:11-13 cum păcatul a schimbat brusc relația dintre Adam și Eva! În loc să-și mărturisească păcatul personal, ei au început să dea vina pe alții. Adam a dat vina pe Eva și, indirect, pe Dumnezeu pentru că i-a dat-o pe Eva. „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”, a spus el (Geneza 3:12). Eva, la rândul ei, a dat vina pe șarpe pentru neascultarea ei. „Șarpele m-a amăgit și am mâncat” (Geneza 3:13), a fost scuza ei. Niciunul dintre ei, când a fost confruntat prima dată cu păcatul personal,

nu și-a asumat propria vină. Cât de puține lucruri s-au schimbat în 6.000 de ani!

Realitatea este că păcatul i-a afectat pe toți oamenii. Pavel ne descrie bine condiția, în Romani 7:15-24, afirmând că vrem să facem ce este bine, dar ne trezim că facem invers: „Căci nu știu ce fac: nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc” (Romani 7:15). Cine nu subscrie la aceste cuvinte? Pavel spune ceva profund. Toți suntem oameni căzuți care continuă să facă lucruri pe care știu că nu ar trebui să le facă. Cine nu a trăit această realitate? Singura noastră speranță, spune Pavel, este eliberarea „prin Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 7:25). De aceea Dumnezeu continuă să ne caute, pentru a ne conduce la Domnul Isus, singurul care ne poate modela după chipul Său și ne poate salva de devastarea cauzată de păcat.

Exilați din grădină

O consecință majoră a păcatului lui Adam și al Evei a fost separarea de Dumnezeu. Au fost alungați din grădină și nu mai puteau vorbi direct cu Dumnezeu. Profetul Isaia avea să explice: „Nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui” (59:2). Deși Adam și Eva încă erau copiii lui Dumnezeu, rezultatul păcatului nu putea fi evitat, iar ei au trebuit să părăsească Edenul. Nimic nu avea să mai fie la fel după neascultarea lor.

4. În Geneza 3:14-24 vedem cum păcatul a schimbat omenirea în multe feluri. Cum a schimbat în mod special comunicarea noastră cu Dumnezeu? Vezi și Exodul 19:16-22!

Geneza 3:14-24

¹⁴ Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale, să te târăști pe pânțe și să mănânci țărână.

¹⁵ Vrajmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul.”

¹⁶ Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.”

¹⁷ Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ‘Să nu mănânci deloc din el’, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale;

¹⁸ spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp.

¹⁹ În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

²⁰ Adam a pus nevestei sale numele Eva, căci ea a fost mama tuturor celor vii.

²¹ Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

²² Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm dar acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.”

²³ De aceea, Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat.

²⁴ Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.

Exodul 19:16-22

¹⁶ A treia zi dimineața, au fost tunete, fulgere și un nor gros pe munte; trâmbița răsuna cu putere și tot poporul din tabără a fost apucat de spaimă.

¹⁷ Moise a scos poporul din tabără, spre întâmpinarea lui Dumnezeu, și s-au așezat la poalele muntelui.

¹⁸ Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborâse pe el în mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere.

¹⁹ Trâmbița răsuna tot mai puternic. Moise vorbea, și Dumnezeu îi răspundea cu glas tare.

²⁰ Domnul S-a coborât pe muntele Sinai, și anume pe vârful muntelui. Domnul a chemat pe Moise pe vârful muntelui. Și Moise s-a supt sus.

²¹ Domnul a zis lui Moise: „Coboară-te și poruncește poporului cu tot dinadinsul să nu dea buzna spre Domnul, ca să se uite, pentru ca nu cumva să piară un mare număr dintre ei.

²² Preoții care se apropie de Domnul să se sfințească și ei, ca nu cumva să-i lovească Domnul cu moartea.”

Păcatul a schimbat în întregime viața umană în moduri inimaginabile pentru noi, pentru că nu cunoaștem decât o lume a păcatului. Din cauza acestuia, pământul a fost „blestemat” și trebuia să producă „spini și pălămidă”. Oamenii aveau să simtă durere și să își asigure hrana prin „sudoarea feței”, iar în cele din urmă să moară și să se întoarcă în țărână. Dintre toate lucrurile care amintesc de păcat, moartea rămâne cel mai puternic lucru. În același timp, tot din cauza păcatului, am pierdut comunicarea față în față cu Dumnezeu. Totuși lui Adam și Evei li s-a promis o soluție la ravagiile păcatului. Deși nu mai aveau să-L vadă pe Dumnezeu și să-I vorbească în mod direct, primii noștri părinți au părăsit Edenul cu speranță pentru prezent și pentru viitor. Dumnezeu a luat inițiativa și le-a explicat planul Său de salvare. Textul din Geneza 3:15, care conține „prima făgăduință a Evangheliei”, transmite multă speranță pentru ei (și pentru noi), în ciuda a tot ce se întâmplase. Răscumpărătorul promis urma să asigure ostilitatea prezentă față de

păcat și speranța pentru salvarea viitoare a omenirii. Faptul că Dumnezeu le-a oferit haine înainte ca Adam și Eva să iasă din grădină a fost un act care simboliza răscumpărarea lor viitoare. Prin moartea și învierea viitoare a Domnului Isus, comuniunea cu Dumnezeu urma să fie restaurată (Ioan 14:1-3). Așadar, chiar acolo, în Eden, imediat după intrarea păcatului, omenirii i-au fost date speranța și promisiunea că problema păcatului avea să fie rezolvată. Imediat ce a apărut păcatul, a apărut și perspectiva unui Mântuitor.

Ce ai simțit după o faptă rea? Vinovăție? Rușine? Dezgust față de tine însuși? Care au fost consecințele? Cum te-au ajutat credința ta în Dumnezeu și promisiunea Evangheliei să nu renunți complet la credință?

Purtătorii de cuvânt ai lui Dumnezeu

5. Ce ne descoperă Evrei 1:1,2; Romani 1:19,20; Numeri 12:6; 2 Timotei 3:16,17; Ioan 14:7-9; 10:27-30 despre modul în care Dumnezeu i s-a adresat omenirii după apariția păcatului?

Evrei 1:1,2

¹ După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,

² la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.

Romani 1:19,20

¹⁹ Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.

²⁰ În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți,

Numeri 12:6

⁶ Și a zis: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis.

2 Timotei 3:16,17

¹⁶ Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

¹⁷ pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

Ioan 14:7-9

⁷ Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut.”

⁸ Doamne”, i-a zis Filip, „arată-ne pe Tatăl și ne este de ajuns!”

⁹ Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: ‘Arată-ne pe Tatăl’?”

Ioan 10:27-30

²⁷ Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.

²⁸ Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.

²⁹ Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

³⁰ Eu și Tatăl una suntem.”

În ciuda păcatului, Dumnezeu a găsit multe modalități de comunicare cu ființele umane căzute. Un mod prin care Dumnezeu ni Se descoperă este prin creație. Natura este o revelație puternică a faptelor Sale minunate. Oamenii de știință sunt uimiți de minunile universului nostru și de complexitatea chiar și a celei mai „simple” forme de viață. Totuși natura prezintă și consecințele căderii în păcat, moartea fiecărei ființe vii fiind cel mai puternic exemplu.

Un alt mod prin care Dumnezeu i-a vorbit omenirii este prin profeți – persoane pe care El le-a ales purtătoarele Sale de cuvânt. De pildă, Dumnezeu le-a vorbit lui Noe, lui Avraam, lui Moise și lui Daniel, descoperindu-Și voia pentru poporul Său. În esență, mesajele profetice de la Dumnezeu sunt o reamintire a faptului că El nu Și-a uitat copiii și că încă este cu ei. În timp ce unii profeți au consemnat în scris ceea ce a ajuns până la noi ca Scriptură, alții nu au scris niciodată vreo carte a Bibliei.

Totuși multe dintre cuvintele profeților au fost transmise prin Scriptură (2 Timotei 3:16,17). Biblia este o revelație a lui Dumnezeu Însuși. Din cuvintele Sale aflăm cine este El, vedem dragostea Sa neobosită și descoperim îndrumarea Sa privind modul în care trebuie să trăim. Mai mult, tot prin Biblie înțelegem cine suntem noi, de unde venim și încotro ne îndreptăm. Acolo găsim scopul lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Însă cel mai eficient mod prin care ne-a vorbit Dumnezeu este prin Isus Hristos, care, desigur, ne este descoperit tot în Biblie. Așa cum Dumnezeu i-a căutat pe Adam și pe Eva în grădina Eden, Domnul Hristos a venit „să caute și să mântuiască ce era pierdut” (Luca 19:10). „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”, a declarat Isus Hristos (Ioan 14:9). Prin viața, moartea și învierea Sa, Hristos a împlinit promisiunea făcută lui Adam și Evei în Eden. El a venit și a murit în locul nostru pentru ca noi să avem viață veșnică prin El. După înălțarea Domnului Isus la cer, Duhul Sfânt a continuat să ne îndrume „în tot adevărul” și să ne vorbească despre „lucrurile viitoare” (Ioan 16:13).

Câtă mângâiere găsești în cunoașterea faptului că Domnul Isus, prin dragostea Sa, prin caracterul Său și prin jertfa Sa de Sine, ne descoperă cum este cu adevărat Dumnezeu Tatăl?

Ellen G. White

Comunicarea lui Dumnezeu nu s-a limitat la timpurile biblice. Dumnezeu le vorbește continuu ființelor umane, iar cuvintele Sale vor lua forme moderne până la revenirea lui Hristos. Ellen Gould Harmon (White) și sora ei geamănă, Elizabeth, s-au născut la 26 noiembrie 1827, în Gorham, Maine, SUA. Erau cele mai mici dintre cei opt copii ai lui Eunice și Robert Harmon. După câțiva ani, familia s-a mutat în Portland, Maine, unde Robert Harmon spera să-și extindă afacerea de confecționare de pălării. La nouă ani, Ellen a suferit un accident care a afectat-o fizic, emoțional și social. O colegă furioasă i-a aruncat o piatră în față, lăsând-o mai multe săptămâni într-o stare de semiconștiență. Ellen n-a mai mers la școală și a avut probleme de sănătate pe tot parcursul vieții. Rănile faciale au complexat-o, limitându-i interacțiunile sociale.

În acest context de incertitudine, tânăra Ellen Harmon a început să se gândească la destinul ei spiritual. Îi era frică de Dumnezeu și se simțea nevrednică de cer. Aceste temeri s-au intensificat când familia ei a acceptat doctrina millerită despre a doua venire a lui Isus în curând. Chiar și după botezul prin scufundare în Biserica Metodistă, în 1842, Ellen nu se simțea demnă de iubirea lui Dumnezeu. Credea că este „pierdută pentru totdeauna” (*Schițe din viața mea*, p. 29; vezi și p. 20-31). Măcinată de aceste gânduri sumbre, tânăra Ellen a avut două vise care au început să-i schimbe percepția despre Dumnezeu. Însă abia după ce l-a întâlnit pe Levi Stockman, un predicator metodist, a înțeles și a simțit dragostea și harul lui Dumnezeu. „De acum, credința pusese stăpânire pe inima mea”, a scris ea mai târziu. „Simțeam o iubire nespus de mare față de Dumnezeu și aveam din partea Duhului Sfânt dovada că păcatele îmi erau iertate. Ideile mele despre Dumnezeu s-au schimbat. Acum Îl înțelegeam ca pe un părinte duios și bun și nu ca pe un tiran care îi obligă pe oameni la o ascultare oarbă. Inima îmi tresălta într-o iubire profundă și arzătoare față de El” (*Schițe din viața mea*, p. 39).

În același timp, Ellen Harmon [White] a înțeles și doctrina privind starea morților și a ajuns treptat să înțeleagă că nu există iad care arde veșnic. Noua ei înțelegere despre Dumnezeu și iubirea Sa i-a schimbat complet atitudinea. Așa cum vom învăța în fiecare vineri în săptămânile

care urmează, Ellen White s-a îndrăgostit profund de Domnul Isus și I-a slujit pentru tot restul vieții ei.

Studiu zilnic

Psalmii 44 – 50; Ellen G. White, Educație, cap. 1-3

1. Ce iubește și ce urăște Dumnezeu?
2. De ce nu se clatină cetatea lui Dumnezeu?
3. La ce se gândea psalmistul în mijlocul Templului?
4. Ce nu va mai vedea niciodată omul care merge în locuința părinților săi?
5. *Care este primul mare obiectiv al educației noastre?*